

RICHARD RYCHTARECH

**NA
SMRŤ
PEKŇÁ**

MARENČIN PT

TRILER

RICHARD RYCHTARECH

**NA
SMRŤ
PEKNÁ**

MARENČIN PT

TRILER

*Venujem životu. Ten nám nápadne často servíruje
štatistické nemožnosti, ktoré sa v príbehoch spisovateľa
boja používať, lebo by im nikto neveril. Najkrkolomnejšie
nemožnosti v tejto knihe sa však naozaj udiali...*

© Richard Rychtarech, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover design & typo © Layko, 2016

Cover & Layout © Marenčin Media

Jazyková úprava Monika Erdöfy

598. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-830-9 (brož.)

ISBN 978-80-8114-830-9 (ePub)

ISBN 978-80-8114-830-9 (PDF)

V bulvárnom denníku našla noticku, že Patrik V., obvinený z brutálnej vraždy a znásilnenia, sa odvoláva a podáva námietku proti nedostatočným dôkazom voči svojmu opätovnému uväzneniu. Nové, závažné a zatiaľ utajené dôkazy však podľa šéfa kriminálky Policajného zboru Staré Mesto na jeho vinu výrazne poukazujú.

A dnes za mreže pribudne Viktor, pomyslela si smutne.

Na portáli sa objavila aktualita. Na Radlinského ulici v Starom Meste vypukol na druhom poschodí bytového domu silný požiar. K správe bola priložená fotografia. Sofia vytreštila oči. Kristepane, veď to vyzerá ako naša bytovka – a v plameňoch náš byt! Viktor!

Teraz

Kniha 1

Prvýkrát sme ich stretli na festivale v sobotu popoludní. Chvíľu potom, ako sme na obed vstali a ja som opäť raz musel zobrať späť svoje nočné výčitky, ktorými Sofiu nadránom hojne častujem.

„Pre kiego Ancíša nemôžeme spať ako Leo a zvyšok ľudstva v stane či v aute, ale musíme sa nadránom trepať dvadsať kilometrov? Logistická krkolomnosť a drahý taxík, ku ktorému sa ani nedá dostať.“

Nepreháňam. Ľudia naň čakali v kilometrovej šóre. Od tretej, pričom bolo pol šiestej! Už im vystupovali žily na hrdle, nervový tik im šklbal viečkami. Keby sme ich skúsili predbehnúť, zabili by nás. Pohoda-nepohoda. Sofiu to nezaujímalo. S vyvrátenou hlavou pozorovala nebo. Na brieždiacej sa začervenej oblohe namalovali tryskáče stopu, ktorá vytvorila kosoštvorec. Akúsi nebeskú pin-du.

Odkráčali sme na zástavku kyvadlovky a odviezli sa ňou do mesta. Tam sa premávalo viacero taxíkov, zostávalo niektorého ukecať, aby nás zobral na hotel do Trenčianskych Teplíc, kde bola jediná voľná izba, keďže v krajskom meste všetky postele zožerie festival.

Nebolo to ľahké. Taxikárom sa viac oplatilo točiť sa medzi festivalom a centrom.

„Takéto zbytočné, otravné somárstva,“ frflal som. „Leo už je spolovice vyspatý a my ešte stále nie sme ani v posteli. Ešte aj drahé to je. Sprchy sú aj na festivale!“ Sofia ma chlácholila.

„Leo tu bol len na dnes. On to prežije. Vyspí sa v aute a odfrčí domov. My sme tu na dva dni. Nevrfli, tu si daj víno, uvidíš, ako bude zajtra fajn, keď sa vyspíme v posteli a osprchujeme.“

„Už je zajtra, moja drahá. Ja by som sa vyspal aj na zemi. Ušetril prachy a čas. To tie tvoje natáčky, maskary, rúže, šabraky!“

„Ale no.“

Ráno, pískajúc si v teplej sprche, som musel uznať, že v niečom mala pravdu. Práve som sa to chystal priznať, keď na mňa z izby zakričala.

„Viktor, predstav si. Na okraji festivalu našli v stane zabitú ženu. Nieкто ju zaškrtil a znásilnil.“

„Džííz! Fuj! Chúďa.“

„A to si chcel, aby sme spali v stane. Nikdy! Dúfam, že to fízli celé nezavrú!“

Okolo poludnia sme sa zbalili, naložili kufre do auta a odviezli sa do areálu. Festival sa prebúdzal. Zavraždenú našli na druhej strane. Pri nás, na strane od parkoviska, sa sem-tam objavilo policajné auto, ale festival fungoval. S pohármi zvetraného piva sa po areáli po-nevierali a kade-tade odpadávali dvadsiatnici, ktorých tep ešte stále šliapal v bpm techna nad ránom... Zabával som sa ich pozorovaním. Mladí, bezprostrední, bavili sa ako kone. Určite nezjedli za celý deň viac ako jednu cigánsku, zato do seba naliali a nahádzali, čo sa len dalo. V ich veku sme tak pobehovali tiež. Chrúmali sme extázy ako lentilky, až sme raz naďabili na extra silné

MDMA a skoro sme pokapali. Odvtedy som extázu nemal a ako ten umeloláskový cirkus pozorujem, ani mať nebudem, skonštatoval som, ošetrujúc si pri tom svoje tridsaťročné útroby vegetariánskym karí a ovocným freshom.

Sofia pindala, že jej je teplo a karí je príliš štiplavé. Veľmi som ju nepočúval, sem-tam sa tak zvyknem vypnúť, keď frfle priveľa. Precitol som, keď do mňa štuchla. Vedľa nás stála pekná tmavovlasá pipka v krátkych šortkách, zakrývajúcich i zdôrazňujúcich rozkošnú klenutú prdelku. V obtiahnutom tielku, ktoré kopírovalo prsia. Navonok sa mohlo zdať, ako keby to na seba len nedbalo nahádzala. Žijúc so Sofiou mi ale bolo jasné, že to je do detailu premyslené. Vedľa nej stál vysoký štíhly chlap. Blondavý s vygelovanou vlnou, krátke nohavice na traky, košeľa. Hipster po funuse.

„Viktor, toto je Renáta, moja spolužiačka z Berlína. Vieš, spomínala som ti ju.“

„Jasné, viem. Teší ma!“

„Toto je jej priateľ Patrik. Je právnik. Študoval na Oxforde.“

No aby si sa neposrala z právnika z Oxfordu, bežalo mi hlavou, zatiaľ čo som mu podával ruku.

„Nazdar, ja som Patrik.“

„Teší ma. Viktor.“

Sofii verím, ale v jej hlase sa mi niečo nepáčilo. Poznám ju. Akosi príliš toho Patrika žrala. On sa pri tom blahosklonne usmieval a natahoval krk ako nejaký prešlachtený arabský kôň. Čakal som, kedy mužne hrabne kopytom, dement snobský. Tak rád by som ho kopol do gulí!

„Pôjdete s nami? O chvíľu začína výborný džez.“

„Výborne, podme.“

Možno sú to len moje mylné predstavy. Približne v treťtine prípadov sa v prvých dojmach zmýlim, upokojoval som sa. Nebudem dbať na predsudky. Ten džezový band som si chcel aj tak pozrieť. Sofia si pokecá s kamarátkou, ja chlapíka prežijem. Je síce právnik, ale ja som momentálne na vlne popularity sa vezúci novinár a spisovateľ. Tak aj bolo. Dievčatká si džavotali a my s Patrikom sme mlčali. V tom mlčaní bola únava a zvyškový alkohol z predchádzajúceho večera. Tým, že držal hubu, mi začal byť sympatický. Nie dlho. Len dovedy, kým som mu ponúkol, že si idem kúpiť pivo – a či si dá tiež. Pozrel sa na mňa, ako keby mu bolo ponúkané, či si nešľahneme crack. Že nie, díky. On vlastne pije málo. A určite nie na obed.

Zostaň smädný, somárik, pomyslel som si a odkráčal do radu. Keď som sa vrátil, černošský band z New Orleansu to už rozpaľoval. Tučný trombonista sa ukázal ako šoumen a letargický, po dvoch dňoch žúrovania osprostený dav, na ten klasický, čistý a radostný džez začal reagovať. Sofia ku mne pritancovala.

„Viktor, predstav si, aká náhoda. Renáta s Patrikom idú tiež do Španielska. V utorok. Nie síce roadtripovať ako my, idú do päťhviezdičkového rezortu v andalúzskej Tarife. Musíme ich navštíviť. Chcel si ísť predsa do Tarify.“

„No, predstav si... Aká šťastná náhoda,“ parodoval som ju uštipačne.

„Nebud' hnusný.“

„Do Tarify fakt ideme. Už som tam pred desiatimi rokmi bol a mám na to mesto pekné spomienky. Okrem toho je to najjužnejšie mesto Európy a ide odtiaľ trajekt do Maroka, kam sa možno tiež pôjdeme pozrieť.“

„Super!“ otočila sa na párik pár metrov od nás. „Decká, aj my ideme do Tarify. Určite vás prideme pozrieť. Reni, budem ti volať.“

Zamračil som sa. „Dík, že si za mňa rozhodla. A nebud ním taká nadšená, nerobí mi to dobre!“

„Jéžiš. To si úplne zle vyhodnotil, ale v poriadku. Rozlúčime sa s nimi.“

„Sofinka, celkom zle určite nie. Poznám Ťa. Šup, rozlúč sa s Renátou a hentým dokonalým frikulinom a poďme na besedu do literárneho stanu. Aj tak tu začína piecť slnko.“

Rozlúčili sme sa a prežili sme parádny festivalový deň. Stretli sme kopu známych, zažili skvelé koncerty. Ďalší deň na poludnie sme zahájili presun do Bratislavy. Popoludní oddych, v podvečer sa zbalíť a ráno po nás príde môj najlepší kamoš Leo a odvezie nás na Schwechat. Zvyšky festivalu už zo seba vypotím na pláži Malagueta v južnom Španielsku. Tomu hovorím elegantné a štýlové vytriezvenie.

Všetko išlo podľa plánu. Sofia vystresovane balila na dvanásť dní životne dôležité dva kufre handier plus kufor kozmetiky, ja som odfukoval na gauči a striedavo pozoroval ju a dokument o sexuálnych úchylkách. Zazvonil mi telefón. Volal Leo.

„Čau, brácho. Už ste doma? Ako bolo v sobotu?“

„Skvele. Teda okrem toho, že tam nejaký úchyl zabil a znásilnil jednu ženu. Inak klasicky dobre. Headlineri podľa očakávania, ale veľa zaujímavých neznámych kapiel sme videli, kopu známych postretali. Ani sme sa tak nezničili ako v piatok. Škoda, že si musel odísť.“

„Žiaľ, mal som neodkladnú robotu. Ty, Viktor. Musím ísť kvôli jednej zákazke už dnes z Viedne do Bratislavy,

tak mi napadlo, či by som nemohol prespať u vás, nech sa nemusím točiť...”

„Jasné! To ty nám robíš službu. Kľudne si vybav a večer príď. Pokecáme, dáme víno.“

„Super.“

Potešil som sa. Leo je parťák. V posledných rokoch sa vídame zriedka, ale to je jedno. Keby som sa s ním nevidel aj desať rokov, nič by sa medzi nami nezmenilo. Prežili sme spolu veci, o ktorých nikto nevie. Ani my si z nich veľa nepamätáme. Stretávame sa málo aj preto, lebo vzájomnou prítomnosťou si ich pripomíname – a väčšia časť z nich ani po viac než desiatich rokoch nie je práve v rovine tínedžerských pestiev, na ktoré sa s nostalgiou spomína pri poldeci. V takej rovine to nebude ani o sto rokov...

V minulosti

Kniha 1

Začalo sa to 7. 9. 1994

S Leom sme sa spoznali na Evanjelickom lýceu v Bratislave. Sedeli sme spolu v lavici. Ako prví v triede sme fajčili, spravidla marlborky, ktoré ukradol svojmu otcovi. Ten už za socializmu chodieval ako montér na západ. Leo mal doma ako prvý videorekordér a jeho otec jazdil na Forde Orion. Počúvali sme Guns N'Roses, Metallicu a Nirvanu. Hneď v druháku sme založili kapelu, kde hral Leo na bicích a ja na gitaru. Lívia, fešanda, po ktorej sme išli ako uslintané psy po šunke, spievala moje texty. Po roku začala chodiť s o dva roky starším pankáčom Jurom. Úplne nás to demotivovalo. Leo predal bicie a kúpil si Pentium MMX200 s napaľovačkou za nehoráznych 45-tisíc korún. Začali sme napaľovať a predávať hry na PC. Išlo to skvele. Novinky nám posielal Leov otec z Nemecka skôr, ako sa u nás vôbec dali kúpiť. Ľudia sa išli po nich pozabíjať. Predávali sme ich po 100 korún. Po mesiaci, keď sme takto zarobili 30-tisíc, sme pochopili, že biznis je budúcnosť. Čoskoro sme si kúpili ďalšie dve napaľovačky, ktoré makali vo dne v noci a splašili sme si decká z iných škôl. Obchodných zástupcov, ktorí dílovali napálené cédečká za províziu. Vtedy sme si začali s Leom užívať. Chodili sme do reštaurácií a na diskotéky. Kašľali sme na MHD, vozi-

li sme sa taxíkmi a prvýkrát sme si zasúložili. V bordeli. Začali sme húliť trávu. To nás posunulo do ďalšej oblasti podnikania.

Leto pred maturitou nebola v celej Bratislave normálna marihuana. Nová úroda v nedohľadne. Hocijaké seno sa predávalo za extrémne prachy. Zacítili sme príležitosť, ako si zacesťovať a ešte aj zarobiť. Vybrali sme sa na výlet do Amsterdamu. Stopom. Na pašovanie sme mali špeciálne upravený spacák, z ktorého časť bola vystlatá alobalom. Leo mal vo vrecku 3000 mariek, ktoré sme kúpili od jeho fotra. Už si nepamätám, ako mu to zdôvodnil. Na hranicu nemeckého Porúria a Holandska sme sa dostali za jeden utrmáčaný deň. Okolo jednej ráno nás po 1200 kilometroch vyložil niekde pri Dortmunde v ten deň už štvrtý kamión. Prespali sme pár metrov od benzínky. Ráno sme si kúpili bagetu a kávu – a kým sme dojedli, zastavila pri nás dodávka s párom talianskych neohipíkov. Chlapík šoféroval, nakrátko ostrihaná potetovaná žena balila bez prestania hašišové jointy. Núkať sme sa dlho nedali, a tak sme na križovatke v Amsterdame z auta skôr vypadli ako vystúpili. Zhúlení sme odložili veľké ruksaky v úschovni na stanici a ponorili sa do uličiek Red Light Districtu. Mali sme 17 rokov, kopu peňazí a boli sme v jednom z najhriešnejších miest Európy. Leo statočne zvládol prvé dva výklady s prostitútkami, keď však zbadal krásnu kozatú mulatku v treťom, hlesol mi, že nech ho len počkám a zmizol za záclonou. Pritisol som sa k múru, aby ma tlačiaci sa dav neodniesol príďaleko. Tak usilovne som sa tlačil, až som prepadol cez výklad k mladučkej Filipínke. Chytila ma za rozkrok a šepľala: „Päťdesiat guldenov a spoznáš nebo.“ V nebi som ešte nebol...

O 30 minút nás po dvoch číslach – dievčatá totiž nerá-

tali s našou mladostou a nadržanosťou – vykoplí na ulicu. Boli sme očarení.

Leo žasol. „Predstav si. Ona voňala úplne inak ako biele baby. Výrazne inak. Nejaké pižmo alebo čo to bolo.“

Nehovoril som nič, ale len pri myšlienke na šibrinkujúci jazyk Filipínky na mojich guliach sa mi skoro tretíkrát postavil. Leo sa rozhodol, že keď už tu má výber pínd z celého sveta pokope, tak ich musí demokraticky vytrtkať. Aziatky, belošky, mulatky, černošky, Indiánky alebo Eskimáčky. Všetci sa doma obesia od závisti. Sadli sme si do coffeeshopu a kúpili si gram najdrahšej trávy Jack Herer a kolu. Opäť sme boli rozmontovaní na molekuly.

Týždeň v Amsterdame sme trávili stereotypne. Každý deň doobeda prásky, potom obed v McDonald's. Po obede oddych na námestí Dam, kde sedávali študenti, narkoturisti a stále sa tam niečo dialo. Poobede vždy iná prostitútka a večer sme sa flákali popri amsterdamských grachtach, po uliciach a baroch a zhúlovali sa z rôznych špeciálnych gandží a hašu, až sme nevedeli, kde sme. Aj keď sme sa vždy snažili nájsť miesto v parku, kde sme spali prvú noc, už nikdy sme ho nenašli. Vždy sme spali niekde inde. Po týždni sme boli totálne vytretí a z 3000 mariiek zostalo odrazu 700. Bolo načase vrátiť sa domov. Trošku sme sa prerátali. Chceli sme doniesť kopolu skunku a nabaľiť sa na ňom, väčšina prachov však padla na život a Leo-va ambíciu ochutnať rajdy všetkých rás sveta. Sedeli sme na Dame a rozmýšľali, čo s tým urobiť, keď sa pred nami objavil starší chlapík. Junkie v poslednom ťažení. Mastné vlasy, 40 kíl. Spýtal sa nás, či nechceme trip, vraj má šialené Panoramixy po desať guldenov. Z celej tej noci si pamätáme len pár zábleskov. Ako po ulici idú sfetovaní černosi a štia pred seba, budovy skákajúce šípky do grachtov

či variacu sa červenú riekou. I to, ako sa mi prostitútka pred očami rozlievala. Raz bola Eskimáčka, raz Arabka, z pindy jej liezol susedin pes. Keď jej však vybuchla hlava... Ušiel som z nej. Oblohu nad Red Light Districtom prekrižovali štyri lietajúce taniere, ktoré v zlomku sekundy zmizli. Zostali po nich len ohnivé čiary, ktoré vytvorili kosoštvorec. Hviezdnu bránu, vesmírnu kundu, čiernu dieru. Vcuclo ma to do nej.

Ďalší deň sme vyšli pátrať po junkiem. Večer sa mihol na Dame. Prihovorili sme sa mu a o deň neskôr sme namiesto trávy niesli na Slovensko 500 tripov. V tom množstve nám ich dal po jednom guldene. Omnoho ľahšie sa pašovali, nepáchli a všetky sa zmestili do zápalkovej škatulky. V Bratislave sme s nimi spravili halucinogénnu revolúciu. Také silné tripy tam ešte nikto nevidel. Nákup 20 korún, predajná cena 400. Krásny 2000-percentný zisk. A to sa náš blažený život iba začínal.

Teraz

Kniha 2

Kurník, to bol funky pravek, pomyslel som si ležiac na gauči, keď ma zo spomienok vytrhol telefón. Leo. Išiel som mu otvoriť.

„Nazdar, brácho. Akurát myslím na tie naše roky de-
väťdesiate. Veselý život sme veru viedli.“

„To hej. Veď sme aj skončili v blázinci.“

„Pst. O tom Sofia nevie.“

„Platí, bro. Musíme sa stretávať aj bez nej. Na festivale som sa tiež skoro o niečom prekecol.“

Vošli sme do bytu. Leo zakýval Sofii.

„Čau, fešanda.“

„Ahoj.“

Sofia mala k Leovi neutrálny vzťah. Vedela, že je to môj najstarší kamoš a ženskou intuíciou vytušila, že Leo je jediný, kto o mne vie viac ako ona, ba v určitých smeroch i viac ako ja sám. To ju trochu dráždilo, ale keďže ma milovala, nedávala to najavo. Vedela, že časom a trpezlivosťou sa o mne v konečnom dôsledku dozvie všetko.

Sadli sme si do obývačky. Leo bleskovo prebehol očami moje stereo. Milovali sme hudbu, to sme mali vždy spoločné.

„Pozerám, že máš gramofón. Čo sa stalo? Veď si sa mi smial, že gamec je fosília z praveku.“

„Tak vieš, zrejeme. Okrem toho, konečne mám peniaze,

aby som si mohol dovoliť kúpiť platne. Dynamika vinyly je lepšia. Analógovo nahraté, zvukovo plné, zložité a navrstvené albumy mám rád na vinyli, ale stále mám zapojený aj prevodník na empéetrojky.“

„Hehe. Starý Viktor. Vždy sa snaží so systémom nejak vydrbať.“

„Nepošťastilo sa mi zhrnúť prachy lopatou ako tebe.“

„Na druhej strane, máš šťastie, že robíš, čo chceš. Ako idú knihy?“

„Nesťažujem sa. Zatiaľ to vyzerá dobre. Základ je napísať dobrú knihu s potenciálom osloviť širšiu skupinu ľudí. To je najdôležitejšie. Najlepšia reklama je, keď si čitatelia knihu vzájomne odporúčajú. Potom je to aj o marketingu, keďže literárny trh je prepchatý. Raz napíšem knihu, takú ozajstnú, nemilosrdnú, ale teraz si to ešte nemôžem dovoliť. Musím nabaľovať nových čitateľov.“

„Ozajstná? To je aká?“

„Reálna! Nie ako život na fejsbúku, kde sme všetci krásni, šťastní, úspešní, vtipní a šarmantní. Hovno! Literatúra je, keď ohlodáš veci na kosť, až na podstatu. Keď nehľadíš na to, ako vyzeráš v očiach ostatných – a šplechneš im do ksichtu bôle, svinstvá, strachy, egoistické odrby. Svoje, rodinné, aj tie ich! Strčíš im do ksichtu kostlivca vytiahnutého zo skrine. Temné tajomstvá. V ich plnej hnusote, bez prikrášľovania. Ver tomu, že to u všetkých zarezonuje. Nájdu sa v tom. Len im to bude nepríjemné. Ľudia sa z veľkej miery správajú milo, lebo z toho majú prospech. Málokto chce robiť s arogantným magorom či sviňou. Tak sú všetci milí. Milí prestanú byť, keď príde niečo, čo vyhodnotia ako hodné toho, že sa im to oplatí napriek strate tváre ujebať. To všetko im treba povedať.“

„To ťa potom môžu aj nenávidieť!“

„S tým nič nenarobíš. Ľudia bezpodmienečne milovali len Demitru a Kušnierika. Aj to museli predtým obidvaja zomrieť. Sám neviem, či na to nie som dosť silný, alebo už zvíťazila pohodlnosť. Každopádne to nerobím. Seriem na to. Nie som masochista, ani Mesiáš, ktorý chce spasiť svet. Chcem svätý pokoj a môj štandard! Ale raz to urobím.“

„Tak to si presne taký, ako hovoríš o tých ostatných.“

„Veď áno.“ Pokrčil som plecami.

„Každopádne ma to baví. Ľudí to zabáva, hádam sa aj niečo zaujímavé dozvedia. Veľa nad tým rozmýšľam. Je to moja hra. Netlačím na pílu, ale pomaly sa posúvam. Knihy Ametyst sa predalo už 9000 kusov a najnovšia Whisky a ľad má tiež pekne našliapnuté. Pomáhajú mi, samozrejme, aj kontakty v médiách a skvelé je, že Sofia robí v PR agentúre. Ak sa tej knihy predá aspoň 15-tisíc kusov, môžem odísť z redakcie a živiť sa písaním. Aj tak to tam ide dole vodou. Pred pár dňami časopis Oskar predal TNH. Teraz robia audit. Keď sa vrátim z dovolenky, predstavia nám nové vedenie. Budú zmeny. A podľa toho, ako postupovali pri iných akvizíciách, nečakám z toho nič dobré. Budem rád, keď odtiaľ vypadnem.“

„A s Lenkou to ako dopadlo?“

„Preboha, čuš! Sofia vôbec nevie, že sme boli milenci! Zabila by ma, že som jej to dávno nepovedal.“

„Nemáš pred ňou akosi veľa tajomstiev?“

„Všetko má svoj čas.“

Do obývačky priplávala Sofia s fľašou vychladeného prosecca a jahodami z farmárskeho trhu. Aj pre takéto veci ju milujem.

„Pobalená?“

„Áno.“

Sadla si k nám.

„Leo, povedz mi niečo o tom, ako ste boli ako tínedžeri v Španielsku. Viktor spravil celý náš itinerár podľa toho vášho výletu spred pätnástich rokov. Chce si pozrieť miesta, na ktoré má pekné spomienky – a aj tie, ktoré si vraj vtedy pozrieť nestihol. Môj názor ho, samozrejme, neza-
ujíma, ale s tým už nič nenarobím. Nevadí. On vie výlety perfektne plánovať.“

„No vieš, Sofinka, to bolo tak. Mali sme čerstvo po maturite. Dostali sme od fotrovcov peniaze, kúpili sme si sieťové lístky na celú Európu a vyrazili sme s batohom plným konzerv do sveta.“

Strašne som sa v duchu smial. Leo je kamoš. Nemusím mu nič hovoriť. Vie, čo môže povedať – a čo nie. Ono to bolo totiž trochu inak.

V minulosti

Kniha 2

18. 7. 1998

Ledva sme zmaturovali. Na vysoké školy sme sa vykašľali. Boli sme radi, že nás nevyrazili zo strednej. Náš obchod s hrami upadal. Napalovačky a počítače zlacneli, pomaly sa rozmáhal internet, už to nebolo také lukratívne. Obchod s drogami však naopak rástol. Z Amsterdamu sme cez tureckého kamionistu, ktorého splašil náš junkie, dostávali zásielky tripov a sem-tam aj iných špeciálnych vychytávok. Tripy sme po čase brali ako malé spestrenie dňa. Aj po štyri naraz.

Už nám to skoro nič nerobilo. Pravda, ako sa to vezme. Občas prekvapili. Raz som pár hodín po LSD išiel na jazdu v autoškole a do auta vletel cez otvorené okno sršeň. Nástrel, flashback, halucinogén mi ho 100-násobne zväčšil a zrazu mi bzučal pri uchu nasratý a veľký ako futbalová lopta. Skoro ma vystrelo. V panike som šliapol na brzdu, auto dostalo šmyk, v strede križovatky zastalo. Vyskočil som a zdrhal preč pred bzučiacim monštrum. Inštruktor mal otvorené ústa ešte pár minút. Aj pri skúškach v autoškole sme museli podplácať. Vodičáky sme spravili, ale osemnásť sme mali až na jeseň. Už sme si normálne vybrali autá, ktoré si potom kúpime. Z biznisu som mal